

Jana Potužníková

ilustrace Alena Hlaváčková

# KLÁRKA A VELCÍ KRADAČI



ORIGONA®

Copyright © Jana Potužníková  
Illustrations © Alena Hlaváčková

ID 031-01

ISBN 978-80-88116-49-3



*Milá Klárko,*

*tuto knížku Ti k Vánocům věnují a hodně sněhu přejí*

*Ježíšek, mamka a Petr*

*24.12.2026*





# Úvod

Hlavní hrdinkou knížky je Klára Vykoupilová, blondatá modrooká holka, která se narodila 3. dubna 2021. Žije s maminkou, Petrem a sestřičkou Mariankou v Blansku a má moc ráda zvířátka a červenou barvu.

V tomto příběhu zažila Klárka se svou kamarádkou Aličkou a pejskem jménem Pan Pes nové vzrušující příhody.

Tentokrát museli bojovat proti Kradačům, zlým chlápkům, kteří jim chtěli škodit. Vyžrály holky nakonec na Kradače, zvítězily a ještě je obrátily na správnou cestu, aby už Kradači konali jen dobro?

Příběh je volným pokračováním originální knížky Klárka a její sen. Tak hezky poslouchajte nebo čtěte, ať vám nic neuteče.



# 1. Kradači útočí

Vždycky to bylo stejné. Sotva **Klára** otevřela dveře od svého pokoje, její čtyřnohý kamarád se jí doslova hnal naproti a vítal ji. A bylo celkem jedno, jestli se vracela po krátké chvíli z koupelny, nebo po celém dni z rodinného výletu. Pan Pes ji běžel přivítat vždycky. Doslova skákal radostí, vrtěl ocáskem, oblizoval jí ruce. A kdyby se psi uměli smát, měl by v takových chvílích Pan Pes tlamu od ucha k uchu. Tak na něm bylo vidět, že je šťastný!

Toho dne ale **Klárka** už od vchodových dveří věděla, že je něco jinak. Všude bylo ticho. Slyšela tikat i hodiny v kuchyni a bůhvíproč si vzpomněla, jak se na nich učila poznávat čas. Moc jí to nešlo, ale všichni říkali, že to nevadí, že to určitě brzy zvládne... **Klárka** zavrtěla hlavou, aby odehnala vzpomínky. Pak se znovu podívala směrem ke svému pokoji, jako by přece jenom čekala, že se rozrazí dveře a Pan Pes se z nich s radostí vyvalí. Ale nic. Nikdo jí neběžel naproti. Její čtyřnohý kamarád ani neštěkal, nevrčel, nekňučel.

„Pejsku! Pejsku můj! Kde jsi? Mám tady dobrůtku!“ snažila se **Klárka** vylákat chlupáče z pokoje, zatímco se zouvala. Ale pořád nic. To bylo vůbec poprvé, kdy ji Pan Pes nevítal. A přitom už to bylo hezkých pár měsíců, co

si ho přivedla z místního útulku jako svůj výjimečný narozeninový dárek. Tehdy to byl opravdu velmi zvláštní den. A Klárka cítila, že i ten dnešní bude jiný. Jen nevěděla, čím...

„Co se to asi děje?“ pomyslela si nejistě a konečně otevřela dveře do pokoje. A to, co uviděla, se jí vůbec nelíbilo. Pan Pes ležel ve svém puntíkováném pelíšku, hlavu smutně položenou na předních tlapkách. A i když musel vědět, že se Klárka konečně vrátila domů z návštěvy, ani se nepohnul! Ani očkem neloupnul.

Klárka si k němu klekla na zem, dala si chlupatou psí hlavu do klína a drbala svého kamaráda za ušima. Hladila ho taky po hřbetě a lákala ho: „Pojď, půjdeme na procházku! Jestli ti není dobře, venku ti bude líp. Proběhneš se a já vezmu tvůj oblíbený pískací míček a budu ti ho házet, chceš?“

Kdyby byl normální, běžný den, Pan Pes by už dávno pokýval hlavou a souhlasně zaštěkal. Možná by dokonce Klárku popoháněl a hafal by na ni: „Tak honem, honem. Už cítím stopu, za domem nám v noci přeběhl zajíc!“ Ale ani vidina toho, že se pořádně proběhne, Pana Psa toho dne nezvedla z pelíšku. Jen odvrátil hlavu a dělal, že tam není.





„Takhle tě neznám! Že by ses na mě zlobil? Ale proč? Něco je špatně!“ divila se Klárka. „No tak mluv!“

Ano, Pan Pes uměl i mluvit. Nikde se o tom moc nepíše, ale někteří zvláštní psi to umí – mluvit se svými paničkami. Zvláště s těmi, s nimiž je spojilo nezapomenutelné dobrodružství. A to, že Klárka jednou v noci před svými narozeninami Pana Psa vysvobodila ze zakleté Země ztracených, to tedy nezapomenutelné rozhodně bylo!

V Klárce hrklo: „Děje se něco v tvém světě zvířat? Země ztracených už přece zmizela, ta už není...“ přemýšlela nahlas, ale Pan Pes pořád jen ležel a nic, vůbec nic neříkal. A tak tam ti dva spolu byli na podlaze, Klárka chlupáče pořád drbala za ušima a šeptala mu do ouška, že všechno bude dobré.

Druhý den ráno – jako když mávne kouzelným proutkem. Pan Pes se probudil dřív než Klárka a hned ji tahal ven z peřin: „Klárko, haf! Vstávej, musím ti něco říct!“

„Už je ti dobře?“ Klárka byla šťastná a vůbec jí nevadilo, že ji Pan Pes probudil ještě za tmy.

„Haf, je. Já včera nemohl mluvit. Stala se strašná věc! Přišli Kradači! Už jsem o nich slyšel, ale vždycky jsem si myslel, že jsou to jen řeči. Ale nejsou, jsou skuteční.“





Byli tady a včera mi na celý den ukradli hlas. Vůbec jsem nemohl mluvit, nemohl jsem ti nic říct. Ani štěknout na přivítanou. Prostě si vzali můj hlas!”

Bylo vidět, že chlupáč je hodně rozzlobený, ale Klárka nechápala, o čem je řeč: „Jací Kradači, prosím tě?”

„Slyšel jsem o nich vyprávět ještě předtím, než jsi mě zachránila ze Země ztracených... No a najednou jsou opravdu tady.”

„Jak vypadají? Proč tu byli? Proč si vybrali právě tebe? Přijdou zase?” Klárka měla plnou hlavu otázek, ale Pan Pes jí na ně nedokázal odpovědět.

„Nevím, musím všechno zjistit. Potřebuji na pár dní zmizet, odejít – porozhlédnout se kolem. Musím vědět, koho všeho Kradači okradli a o co. A myslím, že je zvláštní, že mi hlas nakonec vrátili. Asi to má svůj důvod. Bojím se, že je to zlé...”

Chlupáč byl moc smutný. A Klárku napadla ještě další strašná věc: „Myslíš, že Kradači můžou krást něco i nám, lidem? To snad ne!”

„Myslím, že hlavně vám. Musím opravdu pryč. Ale nikdo to nesmí zjistit... Jak bychom to mohli udělat?” ptal se Pan Pes Klárky, která se hluboce zamyslela. Všichni doma i v jejím okolí věděli, že Pana Psa zbožňuje. Že jeden bez druhého nedají ani ránu. Jak by tedy mohl

chlupáč na několik dní odejít, aniž by měli dospělí podezření, že se něco děje?

„Už to mám! Alička! Pomůže nám Alička. Na nejlepší kamarádku se můžu spolehnout. Určitě pochopí, jak je to důležité!“ dostala Klárka nápad. „Doma řeknu, že si tě Alička chtěla na pár dní půjčit. Brzy bude mít svátek, uděláme z tebe Aliččin dárek. Nikomu nebude divné, že tu nejsi!“ zajásala Klárka, že jednu starost vyřešili. Ale hned zase posmutněla:

„Budu se o tebe bát. Kam chceš vůbec jít? A můžeš jít sám? Co když tě chytí jako toulavého psa? Co potom?“ Klárka se bála o svého chlupatého přítele. Tiskla ho k sobě, jak jen to šlo.

„Znám pár kouzel, jak se vyhnout těm, kteří by mi chtěli škodit. O mě se bát nemusíš. Ale dávej pozor na sebe a na své blízké. Mám opravdu tušení, že si mě Kradáci vybrali z nějakého důvodu,“ zaštěkal ještě Pan Pes a pak spolu šli ven se projít – aby zazvonili na Aličku a prozradili jí, že jim musí pomoci.

## 5. Na druhý pokus

Hned další den se přichystala na nový pokus.

„Říkal jsi, že nám chtějí pomoci i jiná zvířátka. Potřebovali bychom ještě jedno, které umí létat jako ty!“ dostala Klárka skvělý nápad. „Protože když já poletím na tobě, Alička může mít taky své zvíře, a stihneme toho obhlédnout mnohem víc!“

Alička se sice chvíli cukala, nechtěla létat sama, ale Klárka s Panem Psem ji přesvědčili: „Bude to dobré. Když na něco narazíš, pošleš mi vzkaz! Hned budeme u tebe! Nebudeš na to sama. Sama nesmíš vůbec nic podnikat!“

„A jak ti pošlu vzkaz?“ chtěla ještě vědět Alička.

„Prostě zavřeš oči, poprosíš své zvíře o další kouzlo a pak ten vzkaz pošleš. Uslyším ho, i když nebudu u tebe...“

„Haf, ano, je to tak. I my ti budeme posílat vzkazy každou chvíli. Potřebujeme vědět, co je nového! A létat i posílat vzkazy na dálku umí všechna zvířátka, neboj!“

Když se Alička nechala uklidnit, přiletěl velký bílý myšák, naložil si ji na záda a každá z holek se vydala jiným směrem. Alička letěla tam, kde sluníčko vychází. Klárka zase tam, kde sluníčko zapadá. Neměly to jednoduché. Počasí se proti nim spiklo. Foukal vítr, a protože





byly zase menší než malé, pohazoval si s nimi ze strany na stranu jako s lehounkými peříčky. Obě se bály a pořád si v duchu posílaly vzkazy. Že to zvládnou. Že musí Kradače hledat dál. Že si pak za odměnu budou přát obrovský čokoládový dort, který se dá jíst donekonečna, a přesto nezmizí. Létalý zase pomalu celou noc, když najednou Alička poslala úplně jiný vzkaz:

„Něco vidím. Jsem ve městě, kde se na sebe lidé hodně zlobí. Vidím pod sebou smutnou holčičku, prý jí právě teď někdo ukradl kočárek i s panenkou. Myslí si, že to byla její kamarádka. Ale – vidím tu šedošedé stopy. A ty jsi říkala, že takhle šedošedí jsou i Kradači...”

Klárka s Panem Psem na nic nečekali a rychle letěli za nimi. Bílý myšák jim v duchu popsal cestu a brzy byli všichni spolu.

„Jsou tu, cítím je. Ten smutek je ve vzduchu!” pískal potichu myšák, jako by se bál, že se Kradači objeví hned někde vedle něj.

„Musíme najít nějakou opuštěnou jeskyni nebo podobnou skrýš. U té jsem je viděl, když jsem se k nim tehdy připlížil,” štěkal Pan Pes. „Myslím, že mají rádi tmavé a studené jeskyně!” dodal ještě.

„Brrr, jeskyně!” otráslý se holky při té představě. Tma a zima. Proč ne teplo a světlo? A jako by jim zvířátka

četla myšlenky, obě na sobě najednou měly teplé bundy a v ruce baterky, aby si mohly posvítit na cestu.

„Ještě by to chtělo pořádné boty!“ podívala se Klárka na bačkůrky, ve kterých obě vyrazily na výpravu. A tak dostaly i nové boty. Takové, aby si v jeskyni na kamení neukoply palce.

„Kde myslíte, že by ta skrýš mohla být?“ chtěly také vědět. Jejich létající zvířátka se zamyslela jen krátce: „Určitě za městem. Tam, směrem k lesu je velký sráz. Nikdo tam moc nechodí, všichni se bojí. To by mohlo být místo pro Kradače!“ usoudil Pan Pes, nasál do čenichu všechny vůně světa a hned se rozletěl tím směrem. „Něco tam smrdí. To budou oni! Pochybuju, že se Kradači každý den koupou!“ usoudil chlupáč a už se i s Klárou vznášel zase k nebi, směrem k temnému lesu.

Jeskyni našli hned. Opatrně ji obhlíželi. Byli pořád tak maličkatí, že se mohli klidně schovat za stéblo trávy.

„Takhle toho s nimi ale moc nevybojujeme! To nás spíš zašlápnou!“ začínala se Klárka bát.

„Víme už vůbec, jak s nimi budeme bojovat?“ zeptala se Alička, Neměli s sebou nic než baterky.

„Nevíme,“ pokrčila Klárka bezradně rameny.

„Co takhle nějaká kouzla?“ napadlo Aličku.

„To nejde. Jestli se mstí Klárce, pak je Klárka musí taky porazit. A pokud se nemýlím, když zlo porazíš, zmizí! Jde jen o to, jak ho porazit. V čem? Prát se? To přece nic neřeší...” přemýšlel Pan Pes nahlas a bílý myšák ještě dodal: „Navíc, na Kradače naše kouzla ani neplatí. To už jsme v říši zvířátek zkoušeli!”

To bylo smutné. Ale co tedy dál? Všichni čtyři přemýšleli. A přemýšleli tak dlouho, že si ani nevšimli, že už bude svítat.

„Za chvíli nás budou hledat doma v peřinách!” vykřikla zděšeně Alička a už se chtěla hnát zpátky domů. Že prý to dodělají příště.

„Ale co když tu už zítra nebudou?” Klárka se bála, že by Kradače museli zase znovu hledat. A bůhví, jak dlouho!

„Nemáme na výběr,” přizvukoval i bílý myšák. Vítr pomalu utichal, noční obloha se projasňovala a najednou zmizely i stopy po Kradačích. Puch byl pryč. Šedošedá barva nikde.

„Já už to asi mám! Vím, jak na ně!” zavýskla si Klárka a obrátila se k Panu Psovi: „Říkal jsi mi, že pod peřinou jsme před nimi všichni v bezpečí. Pod peřinu Kradači nemohou nebo nechtějí, je to tak? Teď se navíc ukazuje, že když přijde světlo, zmizí. Stáhnou se do tmy. Takže...



